

et Tab i sit Opland, idet større Distrikter, hvor man tidligere havde ikke faa Laansøgere, ere indlemmede i København. De Laansøgere, Husmandskreditforeningen for Østifterne har i de indlemmede Distrikter, har den Lov til at beholde, men den har ikke Lov til at modtage andre Laansøgere fra disse Distrikter. Her erkender jeg, er der et Spørgsmaal, der trænger til Overvejelse, og jeg for mit Vedkommende vil ikke finde det helt urimeligt, om de mange mindre Huse, der ligge herude i de indlemmede Distrikter, og som nærmest ere at betragte som Ejendomme paa Købstadmarkjorder, skønt de ikke juridisk ere det, kunne optages i Husmandskreditforeningerne. Jeg har imidlertid ikke turdet tage dette op i mit Forslag, fordi jeg ikke vilde blande flere Spørgsmaal end højst nødvendigt ind i dette Forslag nu i dette Øjeblik. Viser det sig, at der er Stemning derfor, saavel fra Regeringens som Rigsdagens Side, har jeg selvfølgelig ikke noget imod, at de indlemmede Distrikter ved København kunne betragtes som Købstadmarkjorder og derfor nyde samme Begunstigelse, som lignende Ejendomme nyde i den Retning, der her er Tale om. Idet jeg takker for den venlige Modtagelse af Lovforslaget, udtaler jeg Haabet om, at det maa lykkes os at faa det gennemført i denne Rigsdagssamling.

Formanden: Folketingsmanden for Viborg Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Carl Hansen (Viborg Amts 1ste Valgkreds): Den ærede Forslagsstiller udtalte over for mig, at man ogsaa kunde tage Munden for fuld. Der er imidlertid den Forskel paa det ærede Medlems Forslag og den Tanke, jeg antydede, at dersom min Tanke kommer frem i Lovform, vil det ikke medføre forøgede Udgifter for Statskassen. Det vil derimod det Forslag, der her foreligger, i en betydelig Grad. Jeg er overhovedet imod, at der kastes Statsgaver i Grams til Folk, der ikke have det behov. Det ærede Medlem udtalte, at han selv var Interessent i disse Kreditforeninger. Det vil altsaa sige, at han har ladet Staten betale Taksationen af sin Ejendom. Det samme gælder for Resten for mit Vedkommende. Men jeg ønsker ikke at modtage den Slags Gaver. Saadanne Eksempler kan jeg anføre mange af. Overhovedet betragter jeg det, at Staten betaler for Taksationen, som et Tilskud fra Statens Side, der er overflødig,

og som derfor paa den Maade, det praktiseres, meget ofte kommer Folk til gode, som ikke have det behov.

Forslagsstilleren (Berntsen): Maa jeg blot til det ærede Medlem, der var saa bekymret over, at jeg var bleven Interessent i en Husmandskreditforening, sige, at det hidrører simpelt hen fra, at jeg har købt en Ejendom, der i Forvejen var givet i Pant til Husmandskreditforeningen. Det ærede Medlem vil da vel ikke fordr, at jeg saa øjeblikkelig skulde opsiges mit Laan. Jeg har lige saa stor Ret til at være Medlem af Foreningerne som enhver anden. Dette har jeg fundet mig foranlediget til at udtale, for at det ærede Medlem ikke skal bygge videre paa denne Omstændighed. Men i øvrigt vil jeg sige, at naar det ærede Medlem ønsker at sætte Taksationsgrænsen op til 12,000 Kr., vil det være at lægge Sten i Vejen for dette Lovforslag, thi en saadan Bestemmelse anser jeg for uigennemførlig og lidet stemmende med Lovens Hensigt.

Jens Busk: Jeg beklager, at det ærede Medlem gentagne Gange kom til at hævde, at det betyder ikke meget, at Laantagernes faa deres Vurdering godtgjort af Staten. Det betyder virkelig meget, det er ikke Smaating for de Folk. Naar en Husmand skal til at laane, faar han jo mange Udgifter. Ganske vist faar han Pantebogsattesten for 80 Øre, men han maa betale Stempelafgift som andre Mennesker. Og der gaar i Almindelighed ogsaa noget i Skudderudder, naar man laaner, Obligationerne staa ikke altid lige op til pari Kurs. Laaneren maa desuden som oftest tage juridisk Hjælp, fordi han har anden Gæld, som han skal have indløst. Kort sagt, der er ikke saa smaa Udgifter for en saadan Husmand. Det er jo Smaafolk, vi her i Almindelighed have med at gøre, og derfor har jeg ikke villet lade det staa uimodsagt, hvad det ærede Medlem for Skive sagde, at denne Vurderingsgodtgørelse ikke havde noget videre at betyde. Den er af den allerstørste Betydning, og det vilde være i allerhøjeste Grad beklageligt, om vi skulle komme bort fra det, at disse Folk skulle have deres Vurdering godtgjort.

Saa sagde det ærede Medlem — og det vil jeg ogsaa berøre, fordi denne Sag skal vandre et andet Sted hen herfra —, at hvis man fastholdt denne Bestemmelse, at de skulle have Vurderingsgodtgørelse som hidtil, naar der nu kunde ydes Laan